

laen, som i Øjeblikket slutter ved 30 pCt. af Merindkomsten, skulde forhøjes til 35 pCt., og at dette skulde ske i Spring, nemlig fra 20 til 25, derfra til 30 og derfra til 35. Saadanne Spring maa med Nødvendighed medføre, at de lavere liggende Indkomster faar en stærkere Forhøjelse end de højere liggende, og Ordføreren har været bemyndiget til gennem Forhandlinger med Finansministeriet og Administrationen at forsøge, om der ikke var Mulighed for uden at reducere Udbyttet af Merindkomstskatten dog at faa Skalaen lagt noget rationellere. Der har været gjort forskellige Forsøg: Det første var at lade Stigningen ske med 1 pCt. ganske som Loven af 14. Maj 1917 vedrørende Merindtægtsskatten for forrige Skatteaar. Et andet Forsøg gik ud paa at lade Stigningen ske fra 20 pCt. til 35 pCt. med 1½ pCt. ad Gangen for hver 200,000 Kr., hvert af disse gav meget betydeligt Mindreudbytte. Det tredje Forsøg, det man sluttede med, gik ud paa, at man gennem Stigningerne 23—26—29—32 pCt. gik op til 35, ogsaa med 200,000 Kr. Forskel mellem hver Procentstigning.

Det var Udvalgsflertallets Forudsætning, hvad der ogsaa blev sagt til Finansministeren, at ifald det viste sig, at Udbyttet af Skatten ud fra en mere rationel Skala maatte vise sig at blive væsentlig mindre end ved de foreslaaede tre Spring, vilde man ikke insistere paa den, hvis Ministeren modsatte sig det, og Resultatet er blevet med Hensyn til Skalaen 23—26—29—32—35 Procent, at Finansministeren og Administrationen baade under Hensyn til, at Statistikken ikke er meget sikker, da den ligger noget tilbage, og under Hensyn til, at de fleste store Indtægter over 100,000 Kr. ligger imellem 100,000 Kr. og 300,000 Kr., og det er jo dem, der vilde blive beklippet i Procenten, er kommet til den Anskuelse, at Mindreudbyttet vil blive ikke helt ringe, i alt Fald maa det tælles i Hundrede-Tusinder. Derfor har den højtærede Finansminister ment af fiskale Grunde at maatte modsætte sig denne Ændring i Skalaen, og selv om det er med Beklagelse sikkert ogsaa for den højtærede Finansministers Vedkommende, saa er Udvalgets Flertal omsider standset ved ikke at stille Ændringsforslag.

Endelig har jeg at gøre et Par Bemærkninger vedrørende, hvad der i Flertallets Betænkning staar om Finansministerens Bemyndigelse til i ganske særlige Tilfælde at give Afkald paa eller nedsætte Merindkomstskatten. Ærede Medlemmer kan sikkert ikke have været fri for gennem

Avislæsning eller gennem Henvendelser til dem, hvad de fleste af os har faaet, at have læst eller hørt adskilligt om Urimeligheder, som Merindkomstskattens Bestemmelser medførte, naar den ene Skatteyder sammenlignede sig med den anden Skatteyder. Adskillige af disse Urimeligheder og Ubilligheder har været forudsætte. Der er i alle Betænkningerne vedrørende Merindkomstskatten — jeg har nogle Gange haft Lejlighed til at formulere det — gjort Bemærkninger om, at man meget vel kunde se, at Ubilligheder vilde fremkomme, og at netop derfor Finansministeren har Bemyndigelse til at lempe baade ved Nedsættelse, ved Frafald af Skatten og ved at tillade afdragsvis Indbetaling af Skatten, kort sagt lempe paa forskellig Maade de Ubilligheder og Urimeligheder, der kunde opstaa. Den højtærede Finansminister har beredvilligt erklæret overfor Folketinget, at Bemyndigelsen ogsaa skulde blive benyttet saaledes, og der er heller ikke fra Udvalgets Flertals Side nogen Tvivl om, at det fra Administrationens Side har været Formaålet og Hensigten. Ikke desmindre forekommer stadig Tilfælde og sker stadig Henvendelser, der viser, at det var ønskeligt at have en Art Rettesnor for, hvad Administrationen efter Folketingsudvalgets Flertals Mening bør lægge til Grund for sin Bedømmelse af de enkelte Tilfælde.

Nu maa jeg maaske, efter at Udvalget er enedes med den højtærede Finansminister om, hvad her staar, eller rettere, efter at Finansministeren har erklæret, at han intet havde imod, at Udvalget i Betænkningen satte dette op, og at det selvfølgelig ogsaa i saa Henseende maatte danne en Rettesnor for Administrationens Bedømmelser, have Lov til at sige i al Almindelighed, at det er bedst hverken at overvurdere eller at undervurdere Betydningen af noget saadant. Det er ikke værd at overvurdere det, fordi det er og bliver Finansministerens Skøn i de enkelte Tilfælde, som bliver det afgørende; hvert enkelt Tilfælde vil blive undersøgt for sig, og i ethvert enkelt Tilfælde vil det saa af Finansministeren blive afgjort, om de Hensyn, som efter Folketingets Mening fører til Lempelser, er til Stede. Paa den anden Side bør det ikke undervurderes, synes jeg, at man nu har opnaaet en Forstaaelse af og faaet udtrykt denne Forstaaelse af, hvorledes man fra Lovgivningsmagtens Side mener, at Administrationens Bemyndigelse bør administreres. Ærede Medlemmer vil se, at der er sagt i al Almindelighed, at det ikke efter Udvalgets